7. KAPITOLA

Keď sa v Javorniciach ešte len brieždilo, zaklopal správca McKinley na dvere provizórneho výskumného centra. Ochrankyňa Sullivanová pohotovo pribehla k dverám a otvorila ich.

Mnohí kolegovia sa čudovali Sullivanovej zanieteniu. Doma mala dcérku Violu, no ihneď, ako to bolo možné, sa vrátila do práce. Heldu však netrápili reči, ktoré o nej šírili zlé jazyky. Mala sny a kariérne ciele. Verila, že ak bude svedomito pracovať, jedného dňa sa stane arbiterkou práve ona, a nie tí, ktorí o nej šírili klebety, závideli jej a ohovárali ju. Vedela, že teraz si musí prejsť kadejakou podradnou robotou, no raz sa karta obráti. Bude svitať na lepšie časy. McRyanová už mala svoj vek a Helda vedela, že funkciu najvyššej investigátorky už nebude zvládať dlho. A tak často, hoc len s predstieranou pokorou, prijímala arbiterkine rozkazy, ktoré sa snažila plniť do bodky.

„Dobré ráno," pozdravil správca McKinley, hneď ako mu Sullivanová otvorila dvere. „O chvíľu vyrážame. *Dvojrožce* sú už v stajniach osedlané. Cesta netrvá príliš dlho ani peši, avšak arbiterka McRyanová spomínala, že povlečieme so sebou aj nejaké to vybavenie."

„Áno," prikývla ochrankyňa a ospravedlňujúco ukázala na niekoľko tašiek a debien naskladaných pri dverách v predsieni domu.

Správca sa pozrel na obrovský náklad a porazene navrhol: „Prídem s dvojrožcami radšej priamo sem. A ako vidím, najlepšie bude, ak pripravím rovno aj povoz."

O niekoľko minút neskôr sa McKinley vrátil k domu na dvojrožcami ťahanom jednoduchom voze. Majestátne zvieratá podobné koňom sa hrdo niesli. Lesklá srsť sa im jemne trblietala vo svetle vychádzajúceho slnka. Dva mierne zatočené rohy a hustá hriva na hlave len podčiarkovali jedinečnosť týchto zvierat.

Pred domom už prestupovali z nohy na nohu s veľkými batohmi na chrbtoch Elijah a Goran. Arbiterka McRyanová s ochrankyňou Sullivanovou akurát vykladali pred dom debnu s trekkerom. Tris a Ruth ešte na otočku zbehli do izby po teplejšie kabáty. Vonku bolo chladno.

Po chvíli nepohodlnej kostrbatej cesty z dediny sa dvojrožcami ťahaný povoz vynoril z preriedeného lesa na vyvýšenom brale a prudko zastavil. Posádka z výšky hľadela na pred nimi sa rozprestierajúcu dolinu, v ktorej sa z južnej časti Malostranských hôr nachádzal kameňolom.

„Tadiaľto musíme zísť dole," vysvetlil správca McKinley a ukázal prstom na bočnú, pomerne úzku kamenistú cestičku vedúcu k lomu. „S povozom to bude o chlp, ale nebojte sa, mám to už odskúšané."

Tris vystrčila hlavu z voza a nahlas preglgla. Posádka nedokázala odvrátiť zrak od strmého zrázu pod nimi. Nestabilný opotrebovaný voz sa kmásal ako osika v silnom vetre.

McKinley sa zaškeril a popod nos si zahundral niečo ako: *Tí Sardonisania! Nič nevydržia!* a potiahol vôdzku, aby popohnal dvojrožce do cvalu. „Lars nás už čaká v lome. Nebojte sa, o chvíľu sme tam," uistil svojich cestujúcich.

„Nemusíme sa ponáhľať!" zastavila ho arbiterka. „Máme čas! Spomaľte!" nariadila, pričom sa snažila na sebe nedať znať neistotu, s akou vo voze knísucom sa na okraji zrázu sedela.

O chvíľu, ktorá sa zdala nekonečnou, voz zastavil v kameňolome. Posádka sa konečne uvoľnila z kŕča a po jednom vystúpila z voza.

Keď ich Lars Stevenson z diaľky zbadal, vyrazil im naproti.

„Som rád, že ste sa zbalili a prišli hneď, ako to bolo možné. Kúsok nájdeného nerastu, ktorého výskyt sme pred vyše týždňom preberali vo vládnej veži, je nič v porovnaní s tým, na čo sme narazili teraz. Nedá sa to porovnať ani množstvom, ani silou pôsobenia!" vysvetlil Lars. Pozrel na arbiterku a naznačil jej, aby ho s výskumným tímom nasledovala.

Spoločne sa pohli smerom k lomu. Lars, prechádzajúc kameňolomom, rozhadzoval rukami na strany a pokračoval vo vysvetľovaní: „Na ten malý kus kameňa, ktorý ste mali možnosť skúmať, sme natrafili tu." Prstom ukázal na kamennú stenu. „Lokalizáciu a dôvod jeho umiestnenia určite vyhodnotíte najlepšie sami, ja si ale myslím, že ide o ojedinelý a náhodný nález. Vyzerá to totiž tak, že tento nerast nemá tendenciu vyskytovať sa vysoko, a teda plytko na povrchu. Veď o chvíľu uvidíte, o čom hovorím."

Po niekoľkých ďalších krokoch dorazili k väčšiemu skalnému previsu. Táto prírodná formácia vyčnievajúcej skaly pôsobila impozantne.

Tesne pred previsom sa Lars zastavil v drevenej búde, v ktorej mal pracovňu a labourníci zložené svoje veci a náradie. Z dlhého pracovného stola vzal olejovú lampu a zapálil plamienok.

Správca sa na neho nechápavo pozrel a so zmäteným výrazom na tvári vyvolal v dlani magickú svetelnú guľu, ktorá sa vzniesla nad jeho hlavou.

Lars jeho počin nijako nekomentoval, len sa zasmial popod nos.

Skupinka nasledujúc vedúceho labourníkov podišla až úplne pod previs, v jeho tieni sa nachádzal vstup do tmavej jaskyne.

„Smiem sa spýtať, ako ste na túto jaskyňu natrafili?“ spýtal sa Elijah. „Bol to nejaký tajný mysľomagický priestor? Nevidím ale žiadne znaky, ktoré by tomu nasvedčovali.“

„Kiež by som vám mohol rozpovedať pôsobivý príbeh, v ktorom som celý týždeň skúmal rôzne hypotézy v praxi, až som napokon záhadne objavil tajné dvere do inej časoroviny. Opak je však pravdou,“ odvetil Lars. „Na ložisko sme natrafili úplnou náhodou. Jeden z labourníkov pri lámaní dolomitického vápenca neodhadol svoju mysľomagickú silu a vyslal na jedno miesto až príliš veľa koncentrovanej energie. Kameň sa vo veľkom nalomil a zosypal. Mali sme veľké šťastie, že nikoho nános nezabil. Mladý Teddy Berns pohotovo reagoval vytvorením veľmi silného ochranného štítu, čím zachránil desiatky životov. Stále si nie som istý, odkiaľ sa v ňom vzalo toľko energie.“ Lars sa v spomienkach vracal k danej udalosti. „Zosypaný kameň odhalil tento jaskynný vchod. Trvalo nám dva dni, kým sme ho odpratali a dostali sa dnu. Nachádza sa za ním podzemná chodba, ktorá je úplne priechodná. Potom sme natrafili na niečo väčšie – to, kvôli čomu ste sem museli bezodkladne prísť.“

Lars dohovoril a vkročil do tmy jaskyne so zažatou olejovou lampou. Správca McKinley, ktorého svetelná magická guľa osvetlila celú podzemnú chodbu, ho nasledoval. Arbiterka McRyanová, ochrankyňa Sullivanová, Tris, Ruth, Goran a Elijah kráčali tesne za nimi.

V tichosti prechádzali podzemným priestorom niekoľko desiatok minút, keď správcova svetelná guľa začala z ničoho nič blikať. Akoby mágia v nej nejakým zvláštnym spôsobom mizla a znovu sa objavovala.

„Aj vy to cítite?“ vystrašene zašepkal McKinley.

„Účinky nerastu," vysvetlila Tris.

Lars len pokýval hlavou na znak súhlasu. „Blížime sa k zdroju."

Po chvíli správcova magická guľa úplne pohasla. Lars sa na neho pozrel a ukázal prstom na starú dobrú olejovú lampu. „Pôsobenie nerastu naokolo je také silné, že tu vaša mágia nebude nefungovať. Skúste opäť vyvolať svetelnú guľu alebo vyslať do priestoru akúkoľvek mysľomágiu. Nepodarí sa vám to," vysvetlil.

Správca sa o to predsa len pokúsil, no Lars mal pravdu.

Netrvalo dlho a vyšli podzemnou chodbou v jaskynnej sieni. Lars posvietil lampou na steny, v ktorých boli do kameňa vrastené kusy magnetitovo lesknúcej sa rudy.

Všade okolo nich sa nachádzal neznámy nerast.

„Fúha, toto je oveľa väčšie množstvo, ako som si predstavoval v najtemnejších snoch," prekvapene zaúpel Elijah.

„Nečudo, že sme naň narazili len náhodou. Tak hlboko pri ťažbe nechodíme," vysvetlil Lars. „V prípade dolomitického vápenca ide o povrchovú ťažbu. Úžitkové nerastné suroviny sa nachádzajú plytko pod úrovňou zemského povrchu. Toto je podzemná jaskynná sieň."

Tris podišla bližšie k stene. Keď sa priblížila k nerastu, mala pocit, akoby všetko naokolo bzučalo a vibrovalo. „Cítite to?" spýtala sa svojich kolegov.

„Čo myslíš?" nechápala Ruth.

„Tie vibrácie, ten bzukot. Neviem to opísať, ale mám pocit, že tá neidentifikovateľná energia vychádza zo stien," vysvetlila Tris.

Ruth nastražila uši a snažila sa započúvať do ticha jaskyne. Po chvíli povedala: „Musím ťa sklamať. Nič nepočujem."

Tris sa nedala rozhodiť a pristúpila na centimeter blízko k jaskynnej stene. Chcela na ňu priložiť ucho, no Lars sa ju pokúsil zastaviť. „To by som nerobil!"

Spravila krok vzad, no aj tak sa snažila započúvať do zvukov anorganickej látky, ktorá sa jej odrazu nezdala až taká neživá. Mala

pocit, akoby k nej prehovorila a jej odozvy sa jej usádzali niekde hlboko v žalúdku.

„Vrátime sa po trekker a rozložíme ho uprostred jaskyne," prerušila Trisino rozjímanie arbiterka. „Uvidíme, či ložisko naokolo bude mať negatívny vplyv aj na snímacie zariadenie. Zistíme, či sa mu podarí niečo zachytiť."

Na nariadenie arbiterky sa ochrankyňa Sullivanová vrátila von pred jaskyňu a zaúkolovala dvoch mladých labourníkov, aby jej pomohli priniesť do podzemnej siene trekker.

Tí neboli príkazom dvakrát nadšení. Ako správca povedal, ľudia sa podivného nálezu báli. Nemali potrebu vstupovať do neznámeho priestoru, v ktorom odrazu strácali svoju mysľomagickú moc. McRyanová ale bola najvyššie postaveným vyšetrovateľom na Onise a uznávaným ochrancom, ktorého nariadenia nebolo možné spochybňovať či len tak obísť.

Monitorovacie zariadenie na meranie výskytu mysľomágie v okolitom prostredí – trekker – sa skladalo z dvoch častí. Uprostred podzemnej siene mladíci podľa pokynov ochrankyne rozložili trojnožku. Na stojan umiestnili merací prístroj – šesťuholníkovú krabičku.

Po dokončení inštalácie Sullivanová podala arbiterke ovládanie. McRyanová sa zľahka dotkla kryštálu v ovládači a šesťuholníkový merací prístroj na vrchu stojana sa bláznivo roztočil. Snímacie zariadenie sa aktivovalo a pustilo sa do práce.

Približne po hodine arbiterka zahlásila: „Mali by sme byť hotoví. Môžete trekker zložiť a odniesť ho naspäť. Ďakujem vám."

Zatiaľ čo mladí labourníci rozoberali monitorovacie zariadenie, piati členovia výskumného tímu sa prechádzali po okolí a skúmali ho pohľadom. Bolo fascinujúce, no zároveň aj strašidelné, s akou precíznosťou boli tmavé kamene rozmiestnené po stenách jaskyne.

Tris privrela oči a opäť sa započúvala do od stien sa odrážajúceho bzukotu, ktorý nepočul nik iný len ona. Nechala sa unášať monotónnym zvukom a strácať sa vo vlastných myšlienkach.

Odrazu sa jej zazdalo, že v tom bzukote začula podivný škrekot. Vydesene otvorila oči a pribehla k Ruth. „Počula si to?“

„To ticho desí aj teba? Je to čudné, že?“ odvetila Ruth.

„Nie ticho,“ namietla Tris, no v polovici vety sa zasekla, lebo škrekot a bzučanie odrazu pominuli. Nekončené ticho jaskyne teraz dokázala vnímať aj ona.

Naozaj desivé. Pomyslela si.

